

FULL
INFORMATIU

1996



La Serventa de Déu

MONTSERRAT

GRASES

6

Vicepastulació de l'Opus Dei a Espanya

La història que va deixar escrita la Montse amb la seva vida és una història senzilla, on el sofriment s'entrellaça amb l'alegria, les penes amb el goig, l'amor amb el dolor. És més, aquesta vida ensenya com l'alegria pot néixer del sofriment, com les penes poden ser arrel del goig, i com el dolor es pot convertir en amor.

Som a Seva, a finals de l'estiu de 1958. És una tradició que es faci una representació teatral en la festa de la Mare de Déu de la Mercè. Aquest any, s'interpreta «*La casa de Quirós*», de Carlos Arniches. La Montserrat hi participa: Fa el paper de Doña Cástula, una velleta simpàtica. Els seus pares han estat sentint-ne un passatge:

—*¡Ay que esto no es pa mis años!... ¡Ay Madre de la Piedad, que yo me muero!*

Saben que la Montserrat és conscient del que està dient. I senten una esgarripança d'emoció mentre ella va repetint, serena, la frase del llibre.

Ha arribat el dia: «No m'esperava —diu la seva mare— que la Montse actués amb tanta soltesa i amb tanta gràcia [...]. Va ser una tarda molt divertida, però la Montse va tornar esgotada. Se li notava en la mirada que els dolors havien tornat»¹.

Precisament aquest dia, i en aquesta hora, tornen, després d'un parèntesi d'uns quants mesos, els dolors intensos. Mentre tothom riu amb els acudits de Doña Cástula, el sofriment ha entrat, altra vegada, en l'escena de la seva vida. I ja no la deixarà. Però ha aconseguit alguna cosa més que dissimular el seu dolor: l'ha convertit en alegria. Només els seus pares endevinen què passa, mentre l'altra gent riu, divertida, amb la seva actuació.

La Montse estima la vida perquè és un do de Déu; i accepta amb la mateixa alegria la mort, si és la voluntat de Déu. Agraïx la vida —o la mort— amb serenitat i pau, tranquil·la i somrient.

Un dels pocs amics que la visita en els seus darrers dies, recorda, molts anys més tard: «Els seus pares em van fer passar a la seva habitació. La Montse estava al seu llit, amb la cara més pàl·lida, però jo li vaig veure la mateixa expressió d'alegria de

sempre. Aquesta imatge somrient em va impressionar des del primer moment. Fou llavors quan em vaig adonar de qui era la Montse. S'estava morint i seguia serena, alegre i somrient, amb aquell equilibri tan seu»².

¹ Manolita Garcia, Barcelona 27-IV-1990 (AGP, MGG T-057).

² Jordi Suriol, Barcelona 17-XII-1990 (AGP, MGG T-087).



La Montse en el paper de Doña Cástula.

Tothom, a l'Església afirma Sa Santedat Joan Pau II, «precisament per ser-ne membre, rep, i per tant comparteix la vocació comuna a la santedat. Els fidels laics són cridats, plenament, a aquesta comuna vocació, sense cap diferència respecte als altres membres de l'Església» (*Cristifideles laici*, 16). Amb aquestes paraules, el Vicari de Crist recorda i desenvolupa les ensenyances del Concili Vaticà II sobre la crida universal a la santedat: «Tots els fidels cristians, de qualsevol estat i condició, són cridats a la plenitud de la vida cristiana i a la perfecció de la caritat» (*Lumen Gentium*, n. 40).

La Montserrat, que morí tres anys abans de l'obertura del Concili, no va poder conèixer aquesta declaració solemne. No obstant, ja vivia aquesta doctrina. Guiada pels ensenyaments del Fundador de l'Opus Dei, havia meditat sovint les paraules del Senyor, dirigides a totes les gentes: «sigueu perfectes com el vostre Pare celestial és perfecte» (Mt. 5, 48); i també aquelles altres de Sant Pau als de Tessalònica: «Aquesta és la voluntat de Déu: la vostra santificació» (I Tes. 4, 3). La Montserrat, seguint el consell del Beat Josepmaria —«Procura conèixer i imitar la vida dels deixebles de Jesús, que van tractar Pere, i Pau, i Joan, i gairebé foren testimonis de la Mort i Resurrecció de Jesús, del Mestre» (*Camí*, n. 925)—, coneixia i estimava la vida d'aquells seguidors de Jesús, homes i dones corrents que, en poc temps, van cristianitzar des de dins el món pagà, en el qual vivien. Eren presents a tots els ambients: al camp, a la ciutat, als fors, als municipis, al Senat, a l'exèrcit, fins i tot al Palau Imperial.

Moltes amigues de la Montserrat es recorden de com la Serventa de Déu els explicava que la santedat no és una tasca exclusiva de sacerdots i de religiosos (cfr. *Camí*, 291), sinó que competeix a totes les persones. I això ho deia, no en ocasions i ambients especials, sinó en totes les converses normals que es tenen entre

amigues: «Recordo les circumstàncies —explica una d'aquestes— del dia que potser vàrem parlar més profundament. Era una tarda, tornant de les Agudes. Es va fer fosc, i tot el camí anàrem, la Montse i jo, separades de la resta del grup, parlant de Jesucrist: que quan estàvem tristes li explicàvem les coses, i com ens ajudava descansar en Ell».

«La manera específica de contribuir els laics a la santedat i a l'apostolat de l'Església —explica el Fundador de l'Opus Dei— és l'acció lliure i responsable en el si de les estructures temporals, duent-hi el llevat del missatge cristià. El testimoniatge de vida cristiana, la paraula que il·lumina en nom de Déu, i l'acció responsable, per a servir els altres contribuint a la resolució dels problemes comuns, són altres tantes manifestacions d'aquesta presència amb la qual el cristià corrent compleix la seva missió divina. Des de fa molts, molts anys, des de la mateixa data de la fundació de l'Opus Dei, he meditat i he fet meditar unes paraules de Crist que ens diu Sant Joan: *Ego, si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad meipsum* (Jo 12, 32). Crist, morint a la Creu, atrau a si mateix la Creació entera i, en el seu nom, els cristians, treballant enmig del món, han de reconciliar totes les coses amb Déu, col·locant Crist al cim de totes les activitats humanes». (*Converses*, n.59). Tal com ensenyava el Beat Josepmaria, la Montserrat sentia l'exigència de la crida de Déu a la santedat enmig del món amb una força tal que la duia a fer amb amor, i de la millor manera possible, el treball ordinari, cercant Déu en les circumstàncies corrents de la seva vida.

La Serventa de Déu dugué a terme la seva missió sobre la terra sense fer res d'extraordinari; va intentar fer extraordinàriament bé les coses ordinàries, les corrents, les quotidianes. I en la seva lluita per les petiteses de cada dia, va respondre fidelment a la crida que Déu fa, a cada cristià, el dia del seu baptisme.

Malgrat el diagnòstic

El divendres 27 de maig la meua filla M^a Mar es trobava amb uns amics a les festes de San Fernando de Henares. Van pujar en una atracció l'al·licient de la qual era com molts altres: la velocitat, l'alçada, etc. L'atracció s'estrenava en aquella fira. En un moment determinat la meua filla es va escórrer, va sortir projectada i va topar amb altres obstacles fins que va caure a terra, on va quedar amb una semi-inconsciència. Va ingressar a l'Hospital de la Seguretat Social "Ramón y Cajal". Allà la sedaren i li diagnosticaren: "Desplaçament de massa encefàlica i traumatisme cranial". Es trobava en estat crític i va ser intervinguda el diumenge dia 19, per resoldre els diversos traumatismes cranials.

La M^a Mar va estar en estat crític des del dia de l'accident fins el dia 2, que va respondre a estímuls, amb sorpresa dels metges, perquè la seva resposta no coincidia amb el diagnòstic.

Avui, 27 de juny, al cap d'un mes de l'accident, la M^a Mar té amb plenitud les seves facultats físiques i intel·lectuals.

La M^a Mar té una devoció especial a la Montserrat Grases, fins al punt que el lloc on té l'estampa, a la seva habitació, el cuida amb més polidesa. Vam començar a resar a la Montse perquè a la M^a Mar ja li havia fet petits favors en altres ocasions.

Totes les nenes del seu curs van començar a resar-li, i fins i tot demanaren més estampes per a altres membres de les seves famílies: avis, oncles, cosins, etc.

La professora que li donava el seminari d'anglès va fer resar a tot el Col·legi Major on viu. Les seves amigues també resaren.

Volem fer constar que la intercessió de la Montse Grases ha influït miraculosament en la curació de la M^a Mar. Un metge que la tractava ens va dir: "No apostàvem ni un duro per la vida de la vostra filla, que sc'ns n'anava de les mans", sorpresos també ells de l'evolució de la M^a Mar.

Considerant que és una gràcia obtinguda per la intercessió de la Montserrat Grases García, vull comunicar-ho a la Vicepostulació de la Prelatura de l'Opus Dei a Espanya.

R. L. B. (Coslada, Madrid)

Mai no havia vist res de semblant

Vaig llegir el llibre de la Montse d'una tirada. Hauria de fer memòria per recordar-ne algun altre que m'hagués interessat tant. Em va encantar. Tant, que vaig fer-lo llegir a molts dels meus amics, als meus pares, i també a la meua germana.

Feia un quant temps –ho reconec– que cercava alguna excusa per escriure, però no tenia res per explicar que fos digne d'una carta. Però ahir sí que

me'n va passar una que em sembla que té un mínim d'entitat. Havia sortit amb cotxe de Coruña cap a Santiago. Allà vaig fer unes quantes gestions; una la vaig encomanar a la Montse, i va sortir molt bé. Quan vaig acabar, vaig agafar el cotxe, un de segona mà, per tornar a casa meua, per dinar. Als 35 km, tot just sortir d'una corba, vaig sentir un crac molt fort i vaig notar com si tingués un tronc entre les rodes. S'acabava de partir la direcció del cotxe. Com que anava a 70 km per hora vaig perdre completament el control. Vaig notar com començava a derrapar. Vaig anar a parar al marge, i el cotxe va fer bots encara uns quinze metres més. Vaig veure que me n'anava cap a un pal de telèfons, però, gràcies a Déu, el cotxe va bolcar i es va aturar a un metre del pal.

Sempre he admirat aquella gent que quan conta favors semblants, en aquell precís moment es recorden de tots els sants del Cel. Jo, ho reconec sincerament, no em vaig recordar de resar res. En fi...

Quan va venir el del taller, em va dir que, en tota la seva vida, mai no havia vist res de semblant. Havia saltat la ròtula que uneix el palier a la roda, cosa que, pel que sembla, és pràcticament impossible que passi mai.

Doncs, bé; i com sé jo que gràcies a la Montse sóc aquí per contar-ho? Molt senzill: del garatge, vaig anar a un bar per telefonar a casa. Pel camí cap al bar, em vaig enfadar bastant amb la Montse. Li vaig dir que si es cuidava així dels seus "protegits", a la gent que li resem tots els sants dies, es quedaria sense devots.

El cas és que vaig entrar al bar i vaig demanar el telèfon. Com que hi havia una persona parlant, vaig demanar una beguda i vaig agafar un diari. El vaig obrir distretament per la meitat. Vaig abaixar la vista, i què vaig veure? La notícia del trasllat de les despulles de la Montse del cementiri a l'Oratori del Col·legi Major Bonaigua. Quan ho vaig llegir, em va caure la cara de vergonya; em vaig adonar que, si estava viu, era precisament perquè la Montse no havia estat tan "despistada" com jo em pensava.

Tinc la certesa absoluta que la Montse em va ajudar. Per mi, això és tan cert com l'aire que respiro. D'ara endavant penso estendre encara més la devoció a la Montse. A la revista on treballa, havíem posat fa temps a tots els ordinadors la foto de la Montse. Hi apareix just al moment de connectar. A més, tenim una estampa ben visible, i sovint parlem d'ella i de com ens ajuda. Mig seriosament, mig de broma, però quan hi ha alguna cosa difícil d'aconseguir, qui més qui menys mira de reüll "la santa", com li diem.

A. R. C. (La Coruña)

Més bé que una professional

La meua família és pobre, i per això no puc anar a tallar-me els cabells en una perruqueria, i una germana meua me'ls talla. Ella, naturalment, no és perruquera i encara que s'hi esforça molt, el resultat no sol ser sempre satisfactori. Per bé que no es tracta de res que es pugui considerar com a molt important, em tenia una mica preocupada i sovint hi rumiava sense trobar cap solució. Fa pocs dies em va arribar una estampa de la Montse, i de cop se'm va acudir de demanar-li aquest favor. Vaig resar l'oració de l'estampa i li vaig dir que m'havia d'escoltar; ja que ella havia estat una noia tan guapa i ben arreglada no podia permetre que jo anés amb els cabells malament. Per sorpresa de la meua "perruquera" i meua, el tall ha sortit aquesta darrera vegada molt millor que si ho hagués fet una professional.

M. G. (Estocolm)

Va recobrar l'alegria

Fa cosa de dos anys, la meua filla va començar a sentir unes molèsties. Fetes unes anàlisis detectaren a la hipòfisi un microadenoma a la sella turca. Duu un tractament des de fa sis mesos: Durant aquest temps, ha sofert freqüents depressions, acompanyades darrerament de contínua ansietat, insomni, acumulació de gasos a l'aparell digestiu i freqüents taquicàrdies.

El dia 25 de març, a les cinc de la tarda, era a la sala d'espera d'un client. Vaig obrir l'agenda de treball i vaig veure l'estampa de la Montse. En contemplar la seva mirada i el seu somriure alegre, li vaig demanar que intercedís per la meua filla, que el Senyor li aconseguís la salut que necessitava i li comunicués l'alegria que brolla del seu rostre. A continuació, vaig resar l'oració i el Sant Rosari.

En tornar al vespre a casa, vaig trobar la meua filla totalment transformada. Havien desaparegut

totes les molèsties i el seu rostre irradiava felicitat. Es trobava molt alegre. Vaig preguntar a la meua dona quan s'havia operat aquest canvi; em va dir que a les cinc de la tarda. Han passat gairebé dos mesos i continua fenomenalment bé:

J.G.M. (Jaén)

Vaig poder parlar amb el noi

Un diumenge vaig anar a passejar amb uns nois i noies. Un dels nois m'agradava i vaig demanar a la Montse que m'ajudés a parlar amb ell, encara que només fossin cinc minuts, sense que ningú ens destorbés. De tornada, vaig comentar a unes amigues que aniria sola a Missa perquè la meua família ja hi havia anat al matí. De cop, el noi que m'agradava, i pel qual havia pregat a la Montse, es va oferir a acompanyar-me. La Montse no sols em va concedir una agradable conversa amb ell, sinó que també em va ajudar a acostar-lo més a Déu.

S.A. (San Salvador - El Salvador)

Va rebre els sagraments

En senyal d'agraïment a Montse Grases, a qui li vàrem encomanar que un dels meus fills, amb càncer irreversible, rebés els sagraments de la confessió i de la unció. Així va passar. Per a la causa de beatificació adjunto un donatiu. Gràcies.

F.J.N. (Pamplona)

Desaparegué la gravetat

Tinc el gust de comunicar-los que per intervenció de la Montserrat el Senyor m'ha concedit una gràcia. Tinc un familiar a qui el metge havia dit que perdria la vista a causa de la diabetis que patia. Ho va encomanar a la Montse Grases, i quan va tornar a consulta observaren que la gravetat havia desaparegut.

Molt agraïda, demano la ràpida canonització de la Montserrat.

L.M.M. (La Coruña)

En aquest *Full Informatiu* només reproduïm, per exigències d'espai, paràgrafs d'algunes de les nombroses cartes que ens han arribat, com a testimoni de la intercessió de la Serventa de Déu.

Agraïm les almoines que ens envien per col·laborar en les despeses de la Vicepostulació de l'Opus Dei i que ens arriben per gir postal; per transferència al c/c número 182-4017-57-18820005, obert al BBV, agència urbana del carrer de Diego de León, 16, 28006 Madrid, o per altres mitjans.

Notícies de la Causa

Entre els dies 14 i 16 de juny de 1994 van tenir lloc a Barcelona, sota la presidència del Bisbe auxiliar Mons. Jaume Traserria, els actes previstos en la legislació canònica per procedir al reconeixement de les despulles de la Serventa de Déu i el posterior trasllat a la cripta de l'Oratori del Col·legi Major Bonaigua, on actualment descansen.



ORACIÓ

Oh Déu, que concedíreu a la vostra serventa Montserrat, la gràcia d'una entrega serena i alegre a la vostra Voluntat Divina, viscuda enmig del món amb una senzillesa admirable: feu que jo sàpiga oferir-vos amb amor tota la meua activitat de cada dia, i convertir-la en un servei cristià als altres; digneu-vos gloriificar la vostra serventa i concediu-me, per la seva intercessió, el favor que us demano... (demani's). Així sia.

Parenostre, Avemaria,
Glòria.

D'acord amb els decrets del Sant Pare Urbà VIII, declarem que no es pretén prevenir de cap manera el judici de l'Autoritat eclesialística, i que aquesta pregària no té cap finalitat de culte públic.

1941

10 de juliol. Neix Montserrat Grases García.

19 de juliol. És batejada a la Parròquia de la Mare de Déu del Pilar, de Barcelona.

1944

11 de juny. El Bisbe de Vic, Mons. Joan Perelló, confirma a la Parròquia de Santa Maria de Seva, tres dels germans Grases: Enric, Montse i Jordi.

1946

Octubre. La Montse va al Col·legi de Jesús-Maria.

1948

27 de maig. Fa la Primera Comunió a la Capella del Col·legi de Jesús-Maria.

1951

Agost. Canvia de Col·legi i va al de l'Infant Jesús, de les Dames Negres.

1955

Octubre. La Montse Grases va per primera vegada a Llar, la primera Escola-Llar dirigida per dones de l'Opus Dei.

1956

4 d'octubre. Es matricula a l'Escola Professional per a la Dona, de la Diputació de Barcelona: hi cursa "Formació domèstica", "Cuina", "Dibuix", "Tall", i "Oficis artístics".

1957

24 de desembre. La Montserrat demana l'admissió a l'Opus Dei com a Numerària.

1958

20 de juny. El metge comunica a Manuel Grases que la seva filla pateix un sarcoma d'Ewing. Diagnòstic fatal amb pronòstic irreversible. Comencen de seguida les sessions de radioteràpia.

20 de juliol, diumenge. Els pares de la Montse li comuniquen la gravetat de la seva malaltia, i ella, davant de la notícia reacciona sobrenaturalment i abandona la seva vida a les mans de Déu.

11-17 de novembre. Viatja a Roma per resar prop del Sant Pare i per conèixer el Fundador de l'Opus Dei.

1959

8 de març, diumenge. Rep la unció dels malalts. Van a visitar-la moltes persones, que queden commogudes pel seu amor a Déu, la seva alegria i el seu afany apostòlic.

26 de març, Dijous Sant. Mor a la 1:20 del migdia. Immediatament després del traspàs s'estén la seva fama de santedat per tot el món. S'imprimeixen, al cap de poc temps i en diversos idiomes, estampes i fulls informatius sobre la seva vida.

1962

19 de desembre. Té lloc a la Capella del Palau Episcopal de Barcelona la primera sessió del Procés Informatiu per a la canonització de la Serventa de Déu Montserrat Grases, presidida per Mons. Gregori Modrego i Casaus. Immediatament s'envia el *Transsumpte* a la Congregació per a les Causes dels Sants.

1974

22 de febrer. La Congregació per a les Causes dels Sants dóna el Decret sobre els escrits.

1992

15 de maig. La Congregació per a les Causes dels Sants dóna el Decret de validesa del Procés.

1994

14 de juny. Les despulles de la Montserrat són traslladades a la cripta de l'Oratori del Col·legi Major Bonaigua, de Barcelona.